ion drăgușanul

vestirile

ion drăgușanul

v e s t i r i l e

Editura MUȘATINII
Suceava, 7 septembrie 2018

Proiect editorial realizat cu sprijinul
CONSILIULUI JUDEŢEAN SUCEAVA
Preşedinte: ***Gheorghe FLUTUR***

Centrul Cultural „Bucovina” Suceava

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

DRĂGUȘANUL, ION
Vestirile / Ion Drăgușanul. - Suceava : Editura Muşatinii, 2018
ISBN

821.135.1

Editura „Muşatinii”
Suceava, str. Tipografiei nr. 1,
Tel. 0230 523640, 0757 076885 **(I.D.)**
Director general: *Gheorghe DAVID*

tipar: **Grup Mușatinii**
tipografie · editură · producție publicitară
SUCEAVA, tel.: 0230 523640

altar pentru pribegi

clepsidra mea e doar această masă
de care-mi reazăm coatele când scriu
şi când cătuşa tâmplele-mi apasă
cu vremuiri spre ultimul târziu:
fără să-mi pese – risipind cuvinte
pe masa mea, altar pentru pribegi,
adesea-mi pun doar sângele să cânte
şi-apoi întreb doar cerul: înţelegi?

dar cerul, singur, stă la masa lui
strivind ţigări nervoase-n scrumieră
şi-apoi se pierde-n căile hai-hui
şi curmeziş dispuse-n stratosferă,
şi nu-i mai zic nimic, când mă închini
mai rar şi doar de dragul închinării,
cântec al meu, cununa mea de spini,
sortindu-mă mereu crucificării,

şi văd clepsidra şi nu-i zic nimic
nisipului în curgeri ostenite,
tăcerea numai mie mi-o dedic
muşcând din tăinuitele-i ispite
doar ce e fruct şi cu o muşcătură
condamn livezi posibile la moarte:
clepsidra mea-i stigmat şi e natură,
hai, suflete, întoarce-te în carte

crucificare pe cer

păşesc prin ceruri şiruri de părinţi
şi lângă focuri sacre se închină,
sunt vinovaţi ai vieţii fără vină
vegheaţi neiertător de nişte sfinţi,
şi-aud cum pleasna bicelor răsună
şi cum îmi taie sufletul în două,
iar când visez cu ei o viaţă nouă
părinţii plâng cu mine împreună

lăsând poveri pribege în urmaşi
speranţele în alte ispăşiri,
iar stelele, pe calea lor de miri,
par să se stingă-n freamăte sub paşi
lăsând să cadă beznele pe lume
cu încâlciri de umbre solitare
când dragostea cea cristică dispare
în răstigniri care se fac anume

ca să spuzească zările cu frică,
ca să transforme stelele în cuie,
prin cer părinţii caută şi nu e
promisa cale: cine mă ridică?

coborârea de pe cruce

în mine stă pitit un zeu păgân
stă rezemat de suflet şi pândeşte
spre zările cărora îl amân
şi fără veste parcă îmi şopteşte:
mă tem că tatăl n-o să mai apuce
să îşi coboare fiul de pe cruce!

drumul e lung şi năvălesc pe drum
aceiaşi pelerini ai suferinţei
vag desluşiţi prin vremile de fum
în tainele cotloanelor fiinţei,
iar lângă cruci atunci când mai adastă
cioplesc buimaci în rănile din coastă

şi curge sânge proaspăt ca să-l bem
înfricoşaţi de beznele finale
când tatăl se transformă în totem
şi ne cuprinde-n cosmica lui jale
convins fiind că n-o să mai apuce
să îşi coboare fiul de pe cruce

urmând doar Calea bunului Iisus

nu fiţi smeriţi, nu bateţi temenele,
nu puneţi umilinţa mai presus
de dragoste, căci toate cele rele
nu ţin de Calea sfântă-a lui Iisus,
nu acceptaţi că aţi avea păcate,
că judecăţi cumplite vă aşteaptă,
ci doar trăiţi, iubiţi în libertate
convinşi că aţi păşit pe calea dreaptă;

fiţi cât mai vii şi răspândiţi lumină
cu zâmbetul deschis şi cu privirea,
doar stelele din ceruri vă închină
cu-atât alean discret nemărginire
şi nu lăsaţi pe ipocriţi cu frici
să vă transforme-n robi şi în supuşi,
doar pentru viaţă este loc aici,
iar fariseii nu-s nişte isuşi;

în voi trăieşte fiul răstignit,
prin voi respiră dragoste firească
şi se prelinge sângele rănit,
prin voi Iisus încearcă să trăiască,
deci găzduiţi-l şi iubiţi nespus
tot ce ni-i dat drept pământească viaţă
urmând doar Calea bunului Iisus,
iar el atât ne cere şi ne-nvaţă!

căci sufletu-i atât de ostenit

numele tău a fost fântână, mamă,
şi-n drumul lung, de-am întâlnit fântâni,
m-am închinat şi-am plâns, de bună seamă,
şi stelele s-au tot prelins pe mâini
cioplind arsuri şi pustiind cuvinte
de sensul lor banal şi desfrunzit,
şi-atunci am pus doar iarba să te cânte;
în dansul ierbii sufletu-mi jertfit

ţi se închină, mamă, la răscruci
când sorb din apa limpede şi bună,
fără să-mi pese că după uluci
fiarele flămânde se adună
şi mă socot în sinea lor o pradă
şi-nfig în mine colţii lor hapsâni,
căci vindec răni cu-o singură zăpadă
şi-mi iau putere apa din fântâni

căci drumu-i lung şi trebuie păşit
în semn de pământească ispăşire,
căci sufletu-i atât de ostenit
încât se-nchină ca să te respire

florile Albei, leru-i nu e ler

în cer, mai ieri, s-a fost deschis o poartă
şi toţi copacii au sorbit lumină,
iar noi tăceam, căci răstigniţi pe soartă
am învelit în suflete rugină
şi murmuram tot mai încet colinde
tânjind adânc spre cosmicul mister,
vedeam cum timpul aripa-şi desprinde
şi-o leagănă deasupra leru-i ler

dar am uitat că legea este lege
că ne deschide porţile cereşti
că ce nu ştim n-avem cum înţelege
şi fără rost copacii, la fereşti,
aduc lumina să muşcăm din ea
înfometaţi cum am muşca din măr
ştiind că-n fruct mai freamătă o stea
florile Albei, flori şi adevăr

un adevăr primordial, rapace
rostogolit pe lume dinspre porţi
căci am ratat lumina ce ne tace
păşind prin sărbători ca nişte morţi
inconştienţi de-această decădere
ce îşi prelinge umbrele pe cer,
iar timpul ne înfăşură-n durere
florile Albei, leru-i nu e ler

noapte de iarnă

eu am văzut cum pelerini şi ger
s-au aşezat cu noaptea pe morminte
ca să şoptească veştile din cer
celor încredinţaţi ţărânii sfinte,
iar ei, din veac, din ieri, dintotdeauna,
cu pumnii încleştaţi numai spre zare,
scrâşneau că viaţa-moartea sunt minciuna
pe unda vremii noastre temătoare

şi că iubirea doar e veşnicie
şi catedrală cosmică, doar ea
când lunecă în sânge-i poezie
care aprinde-n ceruri câte-o stea,
că doar iubirea-i sacru legământ
pe care timpul nu-l va fi răpus;

apoi veniră zorii pe pământ
şi soarele lucea precum Iisus

logodna cosmică

ea a rămas dincolo de zăpezi,
iar el aşteaptă-nfrigurat la capăt:
e-atât de lungă calea și nu vezi
cum, pelerin, am început să scapăt
cântându-i ei, când mă închin doar lui
cu lungul şir de litere nescrise
căci Luna a rămas a nimănui,
iar florile ei sacre sunt ucise

abia observ cum m-am făcut copac
printre copacii care se închină
doar Soarelui și ierbile mă tac
pe sub zăpezi flămânde de lumină
şi nu-mi mai pasă că ridic spre cer
poemele vremelnic desfrunzite:
îmi cat prin suflet şi încep să sper,
deşi-s înfipte-n el nişte cuţite,

căci înţeleg logodna ancestrală
şi mă scufund în veşnicia ei
fără să dau vreodată socoteală
vremelniciei ce s-a vrut temei
pentru smeriri şi umiliri în faţa
acelor ce stăpâni doresc să-mi fie
fiindcă poemul îmi cunoaşte viaţa
drept cosmică şi demnă bucurie

mă voi întoarce vânt

ca pasăre destinu-i fu cumplit
căci îl zvârli din cuiburi nenorocul
şi-l sfârtecă deasupra ierbii focul
fiarelor cu colţul ascuţit,
de-aceea eu mă voi întoarce vânt
în spumegări şi-n lunecări duioase
ca să-ntregesc cu cerul peste case
ce n-am ştiut şi n-am putut să cânt

voi colinda cu nourii în scapăt
pe bolta vremuirii încruntată
recuperându-mi umbra câteodată
să pot să-mi iau destinul de la capăt:
cântarea mea de înnăscut cobzar
spre care lumea pietrele-şi aruncă,
deja aştept o cosmică poruncă
să mă ridice vânt din calendar

să intru în lumina călătoare

copacul meu mă va găsi cenuşă
cu tot ce sunt, cu tot ce nu am fost,
iar flacăra-mi va fi deschis o uşă
ca să-mi găsesc un ultim adăpost,
ştiu că lumina sacrificii cere
de vrei să intri-n componenţa ei,
de vrei să te întorci ca adiere
prin flori de câmp, prin dans de funigei,

de vrei să fii şi cerul, şi pământul
în curmezişa lor desferecare
în care m-a zidit cândva cuvântul
prin omeneasca lui înstrăinare
şi veţi vedea ici-colo câte-o rimă
arând ogorul răsfăţat de paşi
cum brazdelor de-acasă le imprimă
zvâcniri şi nostalgii de uriaşi

care-au urcat pe cer s-aprindă focuri
şi să se-nchine-n jurul lor prin dans,
eu ştiu că mă aşteaptă-acele jocuri
şi universu-ntr-un ciudat balans,
de-aceea nu-mi mai pasă de cenuşi
şi de neostenita-ncenuşare,
cuvintele s-au descălţat la uşi
să intru în lumina călătoare
,

când s-or trezi cei care dorm acum

paharu-i gol, cuvinte-s risipite
pe masa-ntinsă, cosmicul ospăţ
s-a terminat cu sânge pe cuţite
durate-n ierbi, şi-abia acum învăţ
să-mi pun pe trup cămăşile de după
şi să păşesc prin somnul tău, barbar
cântându-ţi cerul care ne astupă
doar cu lumină lacomă, şi iar

ne vom roti, vom înşfăca pahare
şi vom muşca din vin şi-om frânge pâine,
pe masa mea cuvintele-s bizare
vestigii ale vârstelor, iar mâine,
când s-or trezi cei care dorm acum,
când zeii trişti s-or spulbera pe cale,
am să-mi închid ferestrele de fum
să pot să trag zăvoarele finale

pe cerul înstelat şi duşmănos
ademenind prin oameni cu ispite:
deja-i târziu şi-i fără de folos,
paharu-i gol, cuvinte-s risipite

stigmatul lui prometeu

aprind în ceruri candele părinţii
ca să-mi vegheze nopţile barbare
în care eu încă desfac cu dinţii
aceeaşi ostenită întrebare,
deşi nici ei nu i-au aflat răspuns
şi nici urmaşii nu au să-l găsească,
şi-n coastă o lumină mi-a străpuns
şi sângele a prins să vremuiască:

părinţii sunt în cer, nu pe pământ!,
îi strig, atunci, aceluia ce vine
cu-nchipuiri şi cu vânări de vânt
să-mi ceară: umileşte-te, creştine!,
când sunt ursit revoltelor postume
şi de aceea-ncarcerat în trup,
vremelnicit prin desluşiri şi nume,
când rănile-mi cu alte răni le-astup

şi văd în ceruri şirul de morminte
din lungul şir al celor ce s-au dus
şi sufletul a început să cânte
şi îşi aşterne giulgiul drept apus:
părinţii sunt în cer, nu pe pământ!,
mai strig, o dată, umbrelor zălude
de-nchipuiri şi de vânări de vânt,
chiar dacă ştiu că nimeni nu aude

drept zidirea lui Iisus

Doamne, nu mai sunt biserici,
nu e loc de închinare
unde să ne afle sferici
scapărul din lumânare,
nu-s nădejdi şi nu e vis,
ci doar cel care ne minte
cum că Tu ai fost ucis
şi doar el ne e părinte

după spusa lui nu-s fiu
şi nici frate în lumină
ci doar rob într-un pustiu
unde spaima e deplină
şi doar biciul lui scrâşneşte
cu venin şi-ameninţare,
Doamne, rău ne asupreşte
făcând viaţa închisoare,

deşi viaţa-i darul Tău
împlinit în libertate
şi nu prăbuşire-n hău
şi în frici nemeritate,
de aceea dor îmi este
doar de ce există sus
după cum am prins de veste
drept zidirea lui Iisus

în grija ierbii

să nu arunci în suflete cu pietre,
să nu te culci pe lacrimi şi mister!,
şoptesc străbunii din adâncul vetrei
şi din adâncul stelelor din cer,
iar eu le strig, când răscolesc ţărână
de trupuri risipite în pământ,
că nu le pot păzi şi-au să rămână
în grija ierbii despletită-n vânt:

luaţi-vă şi trupul, le tot strig,
de parcă-ar fi pierdut ceva anume,
dar trupurile-s temniţe de frig
şi-ncarcerări vremelnice în lume
ce-s de prisos şi-aici, şi-acolo sus,
unde întoarceri calme în lumină
din când în când mai au ceva de spus
şi de aceea prin urmaş se-nchină:

să nu arunci cu pietre, să n-arunci
cu lacrimi înspre cerul ce ne-ncape!;
dintotdeauna, cosmice porunci
coboară-n suflet şi încep să sape,
iar când găsesc izvorul căutat
simt că se-apleacă şi încep să bea
din zorii zilei, până-n scăpătat,
uitând în suflet pururi câte-o stea

cum ţara s-a făcut dumnezeire

uitaţi ce-aţi învăţat, ce v-am tot spus,
căci jertfa-i cu finaluri derizorii:
din ţară se înfruptă profitorii,
nu cel ce pentru ea a fost răpus;
iubiţi-o şi trăiţi doar pentru ea
şi luminaţi-i beznele buimace
în care numai cel ce se preface
o fură şi-o doseşte-n teşcherea;

uitaţi ce-aţi învăţat, urmaşi ai mei,
ajung în neamul nostru cei jertfiţi
lăsând în urma lor nefericiţi
şi ţara, drept răsfăţ, la farisei,
contaţi pe voi, mizaţi pe fericire,
iubiţi dezlănţuit şi fiţi iubiţi
şi-abia atunci şi voi o să zăriţi
cum ţara s-a făcut dumnezeire

doar lacrimile-ascunsului în cer

să nu mai ţipi!, au tăbărât pe mine
ca să îmi pună botniţa de fier,
iar Dumnezeu, desprins dintre ruine,
s-a ridicat, să se ascundă-n cer;
pe fumul urmei lui în amorţire
veneau spre mine păsările-n stol
să-mi sfâşie ficatul, să-l înşire
cu ţipătul din urmă rostogol,

iar eu şopteam sleit de suferinţă
sub vălmăşag de ciocuri şi aripi
cu patria aproape de-o fiinţă
sub blestematul ordin „să nu ţipi!”;
în vremea asta, ei urcau pe munte
să se proclame zei şi i-am văzut
purtând odăjdii negre, să-l înfrunte
chiar şi pe cel ce-i făr’ de început,

iar neamul meu se scufunda-n tăcere
ca într-un cosmic regăsit mister:
printre ruine se aud stinghere
doar lacrimile-ascunsului în cer

tocmai ne bat în palme nişte cuie

e an electoral, rulete stranii
învălmăşesc speranţe pentru unii,
iar când se-nchină umbrei cu metanii
atât de fericiţi se simt nebunii
încât îmi pun zăvoarele pe cărţi
şi peste cântec trag obloane grele,
cred că-o să plec să mor în alte părţi
spre care cad din vreme-n vreme stele,

problema e că noi murim încet
din ziua-ntâia până-n cea din urmă
şi că trăim atâta de discret
încât prin carne sângele doar scurmă
precum izvorul muntelui făgaşe
cu mult prea aparente evadări
sub ploile clipitei ucigaşe
ce pregăteşte colb pentru uitări,

problema e că totul e minciună,
că totul e, deşi-l simţim că nu e,
iar clipele ce-n curgere răsună
tocmai ne bat în palme nişte cuie

cu roua să-i aduni, Iisuse!

când văd prin ierbi înrourate
desculţe tălpi din vremuri duse,
aştept să le aduni pe toate
sub rana rănilor, Iisuse,
şi-atunci când poate s-or prelinge
pe lemnul crucii de povară
doar munţii cei cărunţi vor strânge
păşirea de odinioară

ca s-o aştearnă pe o masă
cu manuscrise şi cu cărţi
pe care umbra mea o lasă
atunci când pleacă-n alte părţi
să-mi cate şi să-mi afle trupul
din care zilnic s-a desprins,
în prea înalt se-aude lupul
şi tăinuitul necuprins

îmi cheamă umbra, s-o dărâme
sub dansul unor rădăcini
ce-au izbutit să mă amâne
rătăcitor printre străini,
cumplită-i lumea cu vrăjmaşi
la pândă-n veacuri suprapuse,
prin iarbă trec desculţii paşi
cu roua să-i aduni, Iisuse!

dar am străbuni și numai lor mă-nchin

acest şirag de urme risipite
prin ierbi de leac a înviat în mine
ca un văzduh cu candele cernite
care-mi pulsează uriaş prin vine
şi mă închin străbunilor şi tac,
doar prin tăceri ei ştiu să se rostească,
am rădăcini, mă regăsesc copac
în risipirea asta omenească

de urme, de păşiri, de rătăcire
spre zările cu timpul ghilotină
în care vârsta prinde să înșire
drept risipire propria-i lumină
şi-mi spun mereu: de n-aş avea străbuni,
de nu i-aş căuta prin vremea lor,
m-ar copleşi prezentul cu minciuni,
cu lipsa lui de orice viitor,

dar am străbuni şi numai lor mă-nchin
cu candeli risipite peste cer
căci sângele mi-a fost mereu destin
şi împlinire-n veşnicul mister

ce sărbătoare-i viaţa, ce frumoasă!

să nu arunci cu pietre dacă-ţi spun
că eşti ursit luminilor făgaş
că spiritul divin e-atât de bun
încât îşi face-n sufletu-ţi sălaş,
tirani dogmatici tot aruncă plase
deasupra ta cerându-ţi să nu vezi
să părăseşti iluminări frumoase
robiei lor de-a pururi să te-ncrezi

dar popa nu-ţi va fi nicicând părinte
şi n-are chei spre porţile cereşti,
ci-i doar un diavol pământesc ce minte
încât cu spaime-n tine să mânjeşti
s-astupi dumnezeirea ce te împle
cu tihnă sufletească şi cu bine,
cununi de spini îţi sfârtecă prin tâmple,
iar rana-n coastă popa o-ntreţine

căci ei, tiranii dogmelor primare,
sunt răsuciri de ceţuri lungi prin beznă,
sunt şarpele ce urcă-n fiecare
precum un vrej căţărător pe gleznă
şi doar în tine Dumnezeu se-arată
precum surâsul pruncilor prin casă,
deci fii sălaşul veşniciei, iată
ce sărbătoare-i viaţa, ce frumoasă!

a doua zi, după Iisus Hristos

pe când dansau sub o lumină oarbă
lângă copacul nopţii rămuros
doar sufletul se despletea în iarbă
a doua zi, după Iisus Hristos
şi iarba pribegise înspre zare
între a fi şi între a nu fi
lăsând în urma ei încenuşare
şi nicidecum un început de zi

căci ne lipsea lumina, era noapte
cu franjurii de beznă curmeziş
şi fructele erau atât de coapte
deasupra nopţii pururea fetiş
încât cerşeau femeile speranţe
şi alte-nchipuite dimineţi,
clipitele crăpau în alternanţe
de morţi definitive și de vieţi

pe când dansau pe sub lumina oarbă
lângă copacul nopţii rămuros
străbunii, la întoarcerea în iarbă,
a doua zi, după Iisus Hristos

neguţătorul de tristeţi

abia-mi durasem sus, în ceruri, cale
şi-am fost neguţătorul de tristeţi:
vindeam amurguri vii, autumnale,
şi începuturi pentru dimineţi,
aveam păduri şi munţi, aveam şi ape
şi-aveam şi cerul de lumini străpuns,
şi doar un bucium curmeziş sub pleoape
pe care şi acum îl ţin ascuns,

ieşeam prin târg şi ofeream tristeţe
s-o bea drumeţii însetaţi din clipă
amarul lor târziu să mă înveţe
cum să-mi durez o singură aripă
şi urmăream cum clipele se sparg
împrăştiind în jur amărăciune
pe când tânjeam după imensul larg
al cerului desprins din rugăciune,

din rugăciunea mea desferecată
şi slobozită-n ceruri drept săgeţi,
iar căile lactee dintr-odată
mă copleşeau năprasnic cu tristeţi

din ochiul care-a plâns în ancestral

hai, dă perdeaua ploii laoparte
să se deschidă căile spre munţi
şi să păşim cu picurii pe moarte
doar îndesând înnourări pe frunţi
căci, precum vezi, şi ierbile speranţe
îşi pun în noi şi calme ne urmează
în timp ce-n lumânări protuberanţe
luminile din munţi le mai visează

iar ploaia cântă, ne socoate zei
pe care doar de trupuri o să-i spele,
iar aura, în măreţia ei,
va da contur instinctelor rebele
cu care noi am tot durat poeme
şi le-am depus ceremonii în munte,
hai să plecăm, cât încă este vreme,
cât ploile nu vor să ne înfrunte

ci să ne spele frunţile şi paşii
de colbul vremuirilor pribege:
auzi, în munţi, cum cântă uriaşii
„o, leru-i ler", „o, legea este lege",
uimiţi cumva că noi mai ţinem minte
şi că răzbim spre-acelaşi ritual:
afară plouă, picură cuvinte
din ochiul care-a plâns în ancestral

și iar e primăvară; a câta oară? și?

atunci un suflet îşi aflase trup
uitând aproape totul despre sine,
dar asculta cum stelele se rup
ca să urmeze omeneşti destine
în care totu-ncepe minunat
şi nu dă semne că s-ar mai produce
în mult prea-ndepărtatul scăpătat
noi pironiri de suflete pe cruce,

paharu-i plin şi vinu-i cu buchet
de cosmice-ntâmplări şi de mister
şi timpul e o apă ce curge mai încet
doar ca să îi arate potecile spre cer,
apoi se-aude timpul, în pulsu-i ostenit
scrâşneşte galaxia şi îşi arată colţii,
iar sufletul în trupu-i se pipăie grăbit
şi zvârle cu litanii spre necuprinsul bolţii

în semn că-i este teamă, că trupul e cătuşă,
că-a obosit să-l ducă tot înspre-o altă zi
sperând că va deschide spre ce a fost o uşă;
şi iar pe primăvară: a câta oară? şi?

să-nceapă pironirile cu zile

cu urmele mă-mpac abia în zori
când umbra peste urme se aşterne,
deşi mă dor absentele ninsori
– fundal al pribegirilor eterne –,
dar nu e timp, mă-nşfacă primăvara
râzând biruitor şi când mă minte
şi îmi răneşte cinic subsuoara
să curgă nerostitele cuvinte,

eu, doborât, să mă dărâm în file
cu braţele în lături desfăcute
să-nceapă pironirile cu zile,
risipa de dureri recunoscute
după tăceri adeseori scrâşnite
în paginile-n care mor încet
ca să-nţeleg că ierbile-s cuţite
durate din lumini ce le regret

doar ca să uit lumina vinovată
de amăgiri, speranţe, mângâiere,
în timp ce primăvara se arată
cu giulgiul perceput drept înviere

ce-a mai rămas prin noi din acel foc?

ne-am strâns în cerc împrăştiind cărbunii
deasupra beznei stoarse pe pământ
şi stelele aruncă nişte funii
iluminând şi adiind pe vânt,
de undeva viorile adună
cântări şi zvârcoliri necunoscute,
iar tălpile desculţe împreună
iau forma-nşiruirilor de ciute,

deşi nu-s ierbi în ceruri clătinate
de răzvrătirea noastră ancestrală
să ia cu ele răni nevindecate
ascunse sub pecete de cerneală
de cei născuţi cândva să înţeleagă
şi să rostească tot ce-i de rostit,
în umbra vremuirii ce încheagă
precum un caş rotundul asfinţit

în care toţi am tot râvnit hodină
şi risipiri de suflet în tăcere
căci ni s-a spus că-i veşnică lumină
întoarcerea-n cuprinsul unei sfere
în care se aud cântând străbunii
pe când horesc sacerdotalul joc:
vezi sus, mai sus, ademenind tăciunii
ce-a mai rămas prin noi din acel foc?

căci voi păşi prin cântece cu teamă

doar fiul meu va mai rosti din mine
câte-un alean şi câte-un necuprins
când ierburile vitrege, străine
mă vor cinsti drept ultimul învins
căci voi păşi prin cântece cu teamă
să nu le tulbur propriul lor alean,
deşi le-aud şi astăzi cum mă cheamă
când sunt pribeagul în cotidian,

când înţeleg că-n cântecele lui
şi sufletul meu încă se întrupă
să-şi vindece neliniştea hai-hui
în armonia cosmică de după,
iar el, cântând, fără să vrea învaţă
izvorul unor alte deveniri
şi ţine generaţiile-n viaţă
prin despletiri de sunet, de iubiri,

de altfel de rostiri şi de cuvinte,
sub cerul înstelat, sub care eu
aştept să-nceapă fiul meu să cânte,
să fiu pentru vecie fiul meu

plătind mereu cu-această viaţă vamă

ce şiruri de părinţi mă ferecară
pe-acest pământ aveam să prind de veste
când m-am născut prin ei a doua oară
la cumpănă de mituri şi poveste
plătind mereu cu-această viaţă vamă
pentru întoarceri calme în străbuni
când curmezişe buciumele cheamă
zvârlind în ceruri ultimii cărbuni

ca să se lase noaptea somnoroasă
pe pleoapele femeilor din târg
şi să ascult cum visele apasă
pe sâni ca nişte mere date-n pârg,
dar e târziu şi e pustiu în mine,
iar buciume horesc la nesfârşit
de parcă-ar hotărî nişte destine
pentru acei ce sunt de zămislit

ca să mă uite într-o anonimă
clipită dintre cele ce se duc,
când văd în ceruri ultima lumină,
dar să-i stârnesc tăciunii nu apuc

ca într-un dans al ielelor în noapte

s-au despletit de noapte şi de stele
şi au dansat în vaier şi rotire
apoi mi-au fost doar dimineţi rebele
şi ierbile au prins să mă respire
din urma lor cu cioburi răsfirate
drept rouă năzuind spre depărtări
pe care o culeg cu măsurate
şi repetate zilnic încercări,

dar nopţile se duc mereu cu dansul
cel rotitor şi care mă despică
în nopţi şi zile, hotărând balansul,
în timp ce mie mi se face frică
de luminări şi de-nnoptări pribege
în alternanţă tot mai decisivă,
pe când cuvântul singur mă alege
şi-apoi mă îmbrânceşte în derivă

ca într-un dans al ielelor în noapte
spre liniştea deplină, înspre sus,
lăsând în urmă numai stele coapte
ca să îmi pipăi sufletul: şi nu-s

când frâng ninsori pe florile de prun

am frânt ninsori pe florile de prun
şi tu-mi vorbeşti despre-ncălziri globale
când iernilor ursit să mă supun
cu trupul ostenit le ies în cale
ca să le cer răgazuri pentru ierbi
şi pentru înfloriri dezlănţuite,
să-şi pască timpul turmele de cerbi
prin sufletele noastre prelungite

până spre zări ca umbrele-nserării
de alte anotimpuri vindecate,
şi tu-mi vorbeşti de-aceleaşi depărtări
din care ne-am desprins pe apucate
fără vreun ţel şi fără nici o ţintă,
dar hărţuiţi adesea de ninsori
când clopotele-s puse să ne mintă
şi să arunce-n noi cu sărbători,

şi-n vremea asta, zămislind tăceri,
cu o tăcere cosmică îţi spun
că mi-i atât de dor de primăveri,
când frâng ninsori pe florile de prun

în calea mea a despicat un munte

ah, desdemona, te-am zărit pe cer
păşind desculţă căile lactee
şi-atât de dureros am vrut să sper
că te îndrepţi spre răsărit, femeie,
ca să deschizi ferestre ireale
şi să îţi rezemi coatele pe zori
să pot să vin în faţa feţei tale
şi să îţi cânt balade cu ninsori,

apoi să plec rănit adânc pe glezne
de ierburi şi de firave priviri,
să mă desprind înfiorat din bezne
şi din împovărate amintiri,
să mă transform în cel de dinăuntru
icoanei tale pururi închinat
şi-apoi în zori să îndrăznesc să intru
la fel ca furii nopţii în palat,

deja în sân port stelele cărunte
şi luna fascinantului mister
în calea mea a despicat un munte,
ah, desdemona, te-am zărit pe cer

cântec de ziua interzisă a Bucovinei

îngenunchem în iarbă, pocalele cereşti
revarsă vinul aspru-n şuvoaie de lumină,
pământurile noastre în veci împărăteşti
vor fi prin închinare şi dragoste creştină:
veniţi să bateţi cuie în suflet şi-n cuvinte,
urcaţi-ne pe cruce şi aruncaţi cu pietre
căci sufletele noastre au început să cânte
cu-nseninări depline în focul de pe vetre

şi creşte Bucovină deasupra-ne înaltul,
şi arborele vieţii, cu rădăcini în cer,
rodeşte într-un suflet şi-apoi se mută-n altul
mereu drept Bucovina în care cred şi sper:

astfel şoptesc străbunii din închinarea lor
ce încă se aude sub cosmice păşiri,
iar Bucovina zace-n uitare, sub zăvor,
când sunt prădaţi urmaşii vârtos de amintiri,
când ziua ei preasfântă mereu e interzisă
de zbirii de clipite, care pocnesc din bici
şi-n suflet se prăvale memoria ucisă
şi-o-nfăşură în bezne pustiul de aici

zăcând își află singurul mister

călătoream prin veacuri căutând
un sens şi pentru ziua următoare
ca pelerin al zărilor flămând
doar de alean şi doar de depărtare,
purtam pe umeri cerul călător
şi apăsat de dulcea lui povară
cu vârstele mi-am tot dorit să zbor
dincolo de ferestre, dar afară,

în universul calm şi desuet
cu frânghiile razelor de lună
zăcea legat de-a pururi un poet
ce mă-ndemna să mergem împreună
să protestăm şi să aflăm dreptate
în spiritul acestui univers,
l-am slobozit din frânghii – din păcate
se-ncolăci pe trupul lui un vers

şi-l ferecă în singura distanţă
egal dispusă între noi şi cer
să înţeleg că lumea în speranţă
zăcând îşi află ultimul mister

în oarbă rătăcire numai orbii

sunt pregătit de jertfă, trupul meu
aşteaptă piatra care să-l dărâme
şi să desprindă doar din el fărâme
aripile cu care zbor şi eu
spre rătăciri, spre irosiri de sine
şi de calvar al lumii pământeşti:
hai, suflete, înalţă-te, căci eşti
fărâma depărtărilor senine

şi-i vremea tu să te întorci acasă
din trupul care ţi-a tot fost popas,
din cântecele tale ce-au rămas
în sângele ce s-a-nchegat pe masă,
hai, suflete, eşti aşteptat departe
în armonia cosmicei cântări,
e timpul să te-ntorci în depărtări,
deci rupe-te din pagina de carte

şi lasă-mi trupul pradă pentru corbii
acestor zori de zi amăgitoare
în care au să-l calce în picioare
în oarbă rătăcire numai orbii

cu Dumnezeu mă am destul de bine

cu Dumnezeu mă am destul de bine,
căci nu mă culc pe lacrima altui,
şi-adeseori el mai trezeşte-n mine
câte un strop din ce e harul lui,
căci viaţa mea, prin cântec închinată
luminilor, îi e cumva pe plac
şi-mi dăruieşte bolta înstelată
când mi-i urât aici şi-aş vrea să scap,

dar armonia asta-i otrăvită
de umbrele bigoţilor din drum
care aruncă-n ceruri o clipită
şi-mi maculează sufletul cu fum,
şi-atuncea râd, căci râsul e lumină
în armonia cosmică din jur,
ca să refuz prostia ce se-nchină
doar beznelor cu încâlcit contur,

şi evadez, şi mă tot duc hai-hui,
convins că, în ursirile divine,
cum nu mă culc pe lacrima altui,
cu Dumnezeu mă am destul de bine

fiindcă Iisus pășea ca primăvară

s-au fost aprins în cer pe-nalte vetre
făclii şi-n vreme ce priveam în sus
în umbra mea se arunca cu pietre
iar eu tăceam, mă arătam supus
şi îmi purtam doar umbra zdrenţuită
pe calea mea de pietre întreruptă
când răsună din cer descremenită
porunca din străbuni: acuma, luptă!,

să nu-ndrăzneşti cumva să te închini
căci sângele nu merită ocară,
nu ești Iisus, cununile de spini
le poartă cei nepregătiţi să moară!
să nu cutezi să stingi aceste focuri
pentru popasul celor ce-or veni,
ci şiroieşte-ţi sângele prin locuri
fiindcă şi moartea e un fel de-a fi!

apoi, târziu, când s-a făcut tăcere
şi am privit din suflet spre afară,
se petrecea o nouă înviere
fiindcă Iisus păşea ca primăvară

în noaptea învierii

în noapte nouă crengi de măr
cu nouă flori desferecate
au luminat în adevăr
nedreapta mea singurătate
şi nouă crengi de păr urmară
cu alte nouă flori stinghere
când se făcuse primăvară
printr-o firească înviere

şi-atunci cu rănile aprinse
venise cineva să cânte
şi sângele i se prelinse
pe urme-n ierburile sfinte
şi am cules atâta rouă
să nu-mi mai fie veşnic sete
şi-atunci cu mâinile-amândouă
am risipit prin ierbi regrete

şi-abia acum pricep că nu e
în rugăciunea spusă-n şoapte
decât prilej de-a bate cuie
în toate florile din noapte

și ca puls al vremurilor și

am văzut cum pun în creangă merii
iar peceţi superbe ale vieţii,
dar pe cerul lin al primăverii
dau năvală corbii şi ereţii:
ştiu, la noapte, iar o să învie
fiul harul tatălui ceresc,
şi-atunci sper şi fiul meu să fie
cântecul prin care să-ntregesc

irosirea mea de măr în floare
proaspăt devastat de-aceiaşi orbi
care-aduc pe cer, din depărtare,
şiruri de ereţi şi nori de corbi,
cântul lui să-mi prelungească drumul
până-n adierile de vânt,
să mă-nvie-n sunete postumul
cânt pe care nu apuc să-l cânt,

căci rămâne cântul înviere
doar în fiul care-l va trăi
respirându-l proaspăt din tăcere
şi ca puls al vremurilor şi

și nu permite, Doamne, învieri

vai, Doamne, câtă linişte apasă
în universul cu lumini create,
în care m-ai trimis să-mi aflu casă
şi năzuire spre eternitate,
uitând ce-a fost şi ce-ar urma să fie
după întoarceri şi mai ostenite
de căutarea ta în poezie
şi-n dimineţi superb dezlănţuite,

vai, Doamne, sufletul meu tace
ca o icoană pusă căpătâi
al zilelor din care se desface
lumina ta de-a pururi cea dintâi,
iar eu, pribeag şi cu speranţa ninsă
de clipocirea stelelor de sus,
sunt lumânarea zorilor aprinsă
din zorii mei şi până în apus,

sunt o lumină căutând făgaşul
şi curgerea ursită prin tăceri,
şi-n cale, stâncă, stă numai oraşul
şi nu permite, Doamne, învieri

şi cum se bat din depărtare cuie

mi-am pus pe masă literele-n şir
şi-s pregătit deplin pentru-nchinare,
iar sufletul din taine mi-l respir
dezlănţuit şi doar înfiorare,
şi iau cuvinte-n palmă şi le-aprind
drept lumânări şi cosmică tăcere
când sufletul în două mi-l desprind
ca să-l împart acelor ce-l vor cere,

căci vine sacră noaptea învierii
cu o risipă calmă de iubiri
ca să îmi smulgă cuiele durerii
din lungul şir trăit de amintiri,
de-aceea-mi pun cuvintele pe masă
drept azimă curată pentru zori,
iar vinul prin nelinişti îmi apasă
cu vindecări blajine, cu fiori,

ca să mă aflu-ntreg în noaptea sfântă
cu viaţa mea-n sortire amăruie,
ca să aud cum sufletul meu cântă
şi cum se bat, din depărtare, cuie

chemarea tinereţii pământească

întoarce-te, s-a auzit un glas
şi-am fost convins că tinereţea strigă
pe când făceam pe cale un nou pas,
iar strigătul acela mă intrigă
încât scrâşnesc: spre ce? la ce folos?
şi-mi scormonesc prin suflet cu obidă,
de-atâta cale-am tot păşit pe jos
şi calea-mi pare tot mai insipidă

încât răspund: de nu ar fi răscruci,
m-aş fi oprit pe veci lângă fântână
sub umbra ce o țes aceiași nuci
ademenind drumeţii să rămână
şi să se-nchine nucului stingher
ce-şi prăbuşeşte larga lui coroană
într-un ungher de zare şi de cer
ca o vocală lângă o consoană

din care s-au durat vremelnicii
şi nu cuvinte care să zidească;
şi-n urmă tot răsună în pustii
chemarea tinereţii pământească

și când mă caut, nu mă mai găsesc

pe când amurgul începea să fiarbă
prin frunzele din codrii ruginii,
m-au căutat cuvintele prin iarbă
şi mi-au aflat doar urmele târzii,
le-au descălţat de tălpi şi nostalgie
şi le-au luat cuvintele-n înalt
ca să rămân o linişte pustie
întinsă între eu şi celălalt

şi-am protestat, am aruncat spre ele
cu ce-mi căzu, în pripă, la-ndemână,
cu roua de pe ierburi – nişte stele
care-au decis în ceruri să rămână
şi nu s-a-ntors nimic din aruncare
şi nu m-a pedepsit nici un blestem
în viaţa asta ca o-nfiorare
de adieri prin ierburi şi mă tem

că am plecat să locuiesc cuvinte
acolo-n colţul pururea ceresc,
iar depărtarea vrea să mă-nspăimânte
şi când mă caut, nu mă mai găsesc

afișe mici și suflete pitice

prin târg s-alege grâul de neghină:
afişe mici şi suflete pitice,
iar vinovaţii urbei fără vină
devin complici cu cei ce-au să ridice
stindardul unei alte împilări
în vremea ce se scurge într-o doară
şi martor sunt acestor întâmplări
care îmi lasă neamul fără ţară

fără să ţip, fără s-arunc cu pietre
în umbrele afişelor buimace,
şi-n ceruri zac străbunii lângă vetre,
şi-n târgul ăsta sufletul meu tace
de parcă-ar fi prea strâns legat cu funii
şi aruncat în ocnă şi în moarte
fără să-i pese că deasupra unii
se bucură sălbatic de departe,

pe când minciuna laurii şi-i pune,
ceasornicul din turnuri mai insistă
cu numărări de nostalgii străbune,
deşi suceava nici nu mai există

ridică-te, trezește-te, Suceavă!

iar năvălesc potăile pe noi
şi nimeni nu ridică nici o puşcă
să sperie, s-arunce la gunoi
acele zile care vin şi muşcă
şi stăpânesc terorizând oraşul
doar sfârtecând din suflete pe cale,
nu mai suport să văd mereu cum laşul
îşi schimbă viitorul pe sarmale,

nu mai admit s-aştept alte potăi,
căci gudurarea lor amăgitoare
este menită să-i dezbine, să-i
transforme-n prăzi pe cei ce-n resemnare
îşi caută refugiu trecător,
mizând pe falsa lor înţelepciune,
şi-n vremea asta, fără viitor,
chiar viitorul javrei se supune;

încă e timp şi pentru demnitate,
dar vântură, odată, tot ce-i pleavă:
ca să ajungi stăpână pe cetate,
ridică-te, trezeşte-te, Suceavă!

și cu speranţa legilor, oi, ler!

s-au stins tăciunii, vom porni la drum,
oi, leru-i ler, şi calea-i aşa lungă
încât năvalnici caii mei de fum
nu vor putea la capăt să ne-ajungă,
rămân pe cer doar aburii subţiri
şi urmele din paşi desferecate,
şi cioburile unor amintiri
care nu-ncap în suflet, din păcate,

oi, leru-i ler, încă mă dor tăciunii
pe care aş fi vrut să-i iau cu mine,
dar legea-i ler și-o-ncalcă doar nebunii
în rătăciri buimace şi ostile,
de-aceea caii fumegă în noapte
doar tropotind pe sufletul meu nins
cu stelele clipind ca nişte şoapte
pe drumul nostru către necuprins,

pe drumul nostru către nu ştim unde,
dar desenat de cineva pe cer
cu amăgiri decise şi profunde
şi cu speranţa legilor, oi, ler!

drept ultimă relicvă optimistă

oraşul ăsta a pierit de mult,
dar măcinat de stranii decadenţe
insinuează ierburi drept prezenţe
într-un calvar al zilelor ocult
şi nu mai are nici un calendar
şi nici un orologiu nu mai are,
ci amăgind cu-aceeaşi depărtare
ademeneşte nourii barbar

ca să-i transforme-n risipiri încete
clipitele buimace şi mărunte,
hai, pune-ţi depărtările pe frunte
şi fugi fără de visuri şi regrete
spre timpul lui de împlinire vie
al gloriilor de odinioară
în care viitorul să te doară
cenuşa fremătând-o în pustie

căci ce-a fost viu pe-aici nu mai există
şi drumu-i pregătit să te apuce
ca să-ţi aşeze sufletul pe cruce
drept ultimă relicvă optimistă

mileniul trei după Hristos

mileniul trei după Hristos
într-un fragment al vremuirii:
copacii freamătă frumos,
frumoasă-i desluşirea firii,
dar se aud şi nişte paşi
şi nişte rătăciri buimace,
şi frică parcă ţi se face
şi umbra-ţi vine să o laşi

pe la răscruci ca pe-o cămaşă
ce sufletul cumplit ţi-l strânge
atunci când cerul uriaşă
lumina şi-o preface-n sânge
ca să te lege mult mai strâns
de iarba care ţi-i destin,
la fel şi celor care vin
din ne-nţelesul necuprins,

dar nu contează, ceasul tău
şi-aşterne limbile duios
de-a curmezişul unui hău:
mileniul trei după Hristos

și m-ai aprins cu lacrimile tale

străbuni prin ceruri izbucnesc în plâns
şi lacrimile cad ca o osândă,
iar eu m-ascund în trup şi stau la pândă
sperând că-n cer cărbunii nu s-au stâns,
o să-mi ghicesc destinul în tăciuni
doar descântându-i până-n necuprinsuri
cândva, să-mi aflu calea spre străbuni
eliberat la rândul meu de plânsuri

şi-o să-mi purific sufletul cu ploi
şi zborul lin cu flăcări fumegânde,
deja mă-nvaţă ploile plăpânde
cum plâng străbunii pururi pentru noi,
cum ard în ceruri şi se fac lumini
ca să ne-arate calea-n vremuire
pe când le punem iar cununi de spini
doar prin uitări, buimacă adormire

într-un potop al ploii ce ne cheamă
în plânsul sacru năvălind pe cale;
şi te-am văzut plângând aseară, mamă,
şi-adânc m-ai ars cu lacrimile tale

cu sufletul durând eternitate!

n-am să mă plâng şi n-am să-mi pun poemul
să lâncezească-n jale şi-n desfrâu,
în viaţa asta o să-mi port totemul
năvalnic şi doar caii fără frâu
vor tropoti prin mine în cadenţa
luminilor din zori şi din apus
căci viaţa-n frumuseţe-i mai presus
decât va fi vreodată aparenţa

nevoii omeneşti de veşnicie,
de-nchipuiri poetice primare,
eternitatea e o poezie
ce şi-a făcut sălaş în fiecare,
de-am învăţa vocală cu vocală
s-o desluşim şi s-o trăim cu firea
ne-ar copleşi frumos dumnezeirea
fără să-i dăm vreodată socoteală:

trăind din plin miracolul vieţii
şi-n geruri cenuşii, şi-n ploi uitate,
în noi afla-vom cheia frumuseţii
cu sufletul durând eternitate

hai, robilor, ursiţi-vă stăpânii!

sunt zile grele, când samsarii clipei
cu ghearele-şi dispută România,
iar cerul plâns cu marginea aripei
îi logodeşte veşnic cu pustia,
dar tot aş vrea să fug, să nu mai văd
cu câtă disperare iar românii
îşi vor sorti pe patru ani stăpânii,
votând inconştienţi pentru prăpăd,

chiar dacă cerul plânge ostenit
de parcă-ar lărima în el străbunii,
samsarii clipei ne-au ademenit
şi capturează, cetluind în funii
şi viitorul pruncilor din noi,
ce sunt prădaţi, acuma şi aici,
de laşitatea noastră de complici,
de resemnaţi istoric cu nevoi,

zadarnic plouă, deci, fiindcă românii
nu dau vreun semn vremelnic de trezire,
deşi din cer s-aude o scrâşnire:
hai, robilor, ursiţi-vă stăpânii!

aceasta-i raţiunea de a fi

m-am aşezat în trup şi mă duruse
o-ntreagă galaxie de pe cer
şi doar o stea părea că încă nu se
jertfise lumânării din ungher
şi captivat de-această lumânare
îmi pipăisem trupul îndelung
cu sufletul în calmă căutare
a celor necesare pentru drum

şi mi-am făcut din ape încălţări
să-mi scrijelească urmele adânci
îndepărtate de îndepărtări
şi prefăcute într-un fel de stânci
în care am lăsat câte ceva
din ce n-a fost în suflet să încapă,
din ce nu are loc în undeva,
dar încă mai atârnă de o pleoapă:

vreau să vă spun că am lăsat cuvinte,
fără să-mi pese când vor încolţi,
căci sufletul tânjeşte spre-nainte,
aceasta-i raţiunea de a fi

de la-nceput, până-n sfârșitul vieţii

există doar o linişte confuză
prelinsă între fapte şi cuvinte
când lumânarea e o călăuză
pe calea spre aducere aminte,
când firul ierbii urme desluşeşte
în legănarea calmă-a unor paşi
numai acelui ce îşi aminteşte
cum se preling părinţii în urmaşi

şi-ntotdeauna o icoană sfântă
îl va veghea şi îi va fi lumină,
căci mama-i veşnicia care cântă
şi neodihna care te închină
tămăduind în rănile ascunse
durerile durerii fără leac:
plecarea ei spre pururi nepătrunse
misterioase porţile din veac,

nimic, apoi, n-o să mai poată fi
ca însăşi prospeţimea dimineţii,
căci mamele ne pleacă zi de zi,
de la-nceput, până-n sfârşitul vieţii

pe mine chiar m-au plămădit Carpaţii

pe mine chiar m-au plămădit Carpaţii
şi m-au crescut în rai, de bună seamă,
în brazii lor să îmi descopăr fraţii,
iar patria să-mi fie veşnic mamă,
să mă răsfăţ cu sfânta-i frumuseţe
şi numai ei adânc să mă închin
prin neamul care îmi tot dă bineţe
încredinţat de când îmi e destin

cu pătimiri şi patimi păcătoase,
dar pentru totdeauna neamul meu,
pădurea mea de-nveşniciri duioase
sub ochii unui singur Dumnezeu,
şi el mutat în soarele din munţi
ca să îi fie neamului aproape
doar încingând luminile pe frunţi
şi izvorând, din când în când, sub pleoape,

ca sufletul să-mi fie sărbătoare
trăită şi de alte generaţii,
şi tare dragă-mi este ţara-n care
pe mine chiar m-au plămădit Carpaţii

ca să urcăm spre vămi și spre pustiu

despre cocori voi povesti ce ştiu
şi-i voi schiţa apoi cu nişte stele
pe cerul plin de vămi şi de pustiu
de-a curmezişul visurilor mele:
sunt tare multe, multe depărtări
şi-un singur cuib de osândit la viaţă
pe care au plătit cu patru zări,
iar sufletul din jertfa lor învaţă

să-şi caute străbunii sus, pe cer,
să folosească frânghii de lumină
pentru întoarceri într-un loc stingher
al ierbilor de-acasă ce se-nchină
spre rădăcini, spre vatra din înalt
ce ne veghează somnul şi trezirea
ca să aflăm mereu în celălalt
ce ne urseşte pentru mâine firea,

iar dacă mâine, totuşi, pentru unii
va fi nepământeşte de târziu,
ne-au pregătit străbunii nişte funii
ca să urcăm spre vămi şi spre pustiu

prietenii se duc și nu mai vin

prietenii se duc şi nu mai vin,
deşi-i întinsă masa într-un munte
ca să le-aştern cununile pe frunte
când voi simţi nevoia să mă-nchin
ca să mă aflu şi să bag de seamă
ce căi mă mai aşteaptă îndelung
fără să ştiu unde va fi s-ajung
ca să mă naşti a doua oară, mamă,

în firul ierbii, năpădit de cetini
şi de lumina proaspătă prelinsă
unde aştept din veci cu masa-ntinsă
o ultimă-ntâlnire cu prieteni,
dar ei se duc, vezi, mamă, cum se duc
de parcă-ar vrea din sufletu-mi să fugă
pe când le vindec urmele cu-o rugă
pe care s-o rostesc nu mai apuc

căci muntele, când mi l-ai dat destin,
m-a copleşit cu soarele lui, mamă,
şi uite-aşa n-am mai băgat de seamă:
prietenii se duc şi nu mai vin

mi-i sufletu-nsetat de poezie

lacom prin suflet, resemnat prin trup,
m-aş năpusti flămând asupra lumii
şi-aş sfârteca feroce ca un lup
tot ce înseamnă plămădirea humii,
dar vremea vremuită încă trece-n
năvalnicul meu suflet şi-l închină
printr-un ospăţ sălbatec cu mesteceni
doar vinului ce-a-ntemniţat lumină,

mereu ridic deasupra lumii cupă
câte-un poem de lacrimă şi sânge
pe când îmi pun cămășile de după
ş dureros mesteacănul îl strânge,
deşi mesteacăn m-am născut să fiu,
deşi din frunze freamăt câteodată
acoperind ferestre cu târziu
şi cu tăcere blândă şi înceată:

vezi cum aprinde luna depărtări
şi cum îndeasă-n suflet nostalgie?
crucificat pe cele patru zări
mi-i sufletu-nsetat de poezie

și pruncul fericit, râzând spre soare

ştiu că eu pot să mă mai nasc o dată
ca să îi pun şi vieţii un contur,
cuvintele încă mă trag pe roată,
iar eu durerea sacră le-o îndur,
ştiu şi femei dispuse să mă nască
şi să mă scalde-n căile lactee
în care am fereastra părintească
ce împrumută chip şi de femeie,

altminteri somnul nu mi s-ar desface
între târziu şi veghe de prisos,
dar de mă nasc din nou, mai mult mi-ar place
să fiu mesteacăn sau cireş umbros,
deşi-i aud pe amândoi cum ţipă
când din frunzişuri calme se desprinde
chiar viaţa mea şi bate din aripă
spre trupul meu şi-ncepe să-l colinde,

prin trupul meu aripa vieţii scurmă
de parcă-ar căuta cu disperare
fereastra părintească cea din urmă
şi pruncul fericit, râzând spre soare

ca s-o păstreze cântecul drept rock

trec osteniţi pe drumul lung drumeţii
şi nu-s fântâni la margine de cale,
dar vor sosi îndată cântăreţii
din vremurile lumii ancestrale
şi vor urca pe ultima ruină
ca să prelingă-n înserări pe strune
o ultimă fărâmă de lumină
şi de speranţă drept înţelepciune,

iar pietrele, cu suflete ascunse
în carnea lor de temniţă secretă,
vor slobozi, de cântece străpunse,
doar sufletele care mai regretă
că nu s-au priceput să-şi afle locul
înveşnicirii doar în cei ce cântă,
deja prin clipe înteţeşte focul
mistuitor o închinare sfântă

şi-i tare trist că în păşiri sub boltă,
striviţi de disperări şi nenoroc,
noi fluturăm cu pumnii o revoltă
ca s-o păstreze cântecul drept rock

cântec în lanul cu răsărită

în soarele sub care mai exist
o să mă-ntorc cu clipa ce-o să vină
să-mi desluşească lacrima lui crist
prelinsă dintr-o geană de lumină,
făclia lui, în trupul meu închisă,
vâsleşte larg din aripi spre tării,
iar veşnicia uneori promisă
fărâmelor de soare şi vecii

prin trupul meu ades pietrificată
de candela cuvintelor nescrise
se face suflet viu şi îmi arată
conturul ancestral al altor vise
încât nu mai pricep unde e sens
şi unde e ştiuta utopie,
însă trăiesc atâta de intens
această omenească bucurie

încât mă-ncred în viaţă, nu în moarte,
şi îmi depun cu calmă-nfiorare
drept mărturie pagina de carte
ca un reper al vieţii viitoare

pe care îl voi scrie și pe cruce!

n-ai vrea să fii, aici, un curcubeu
şi să-mi slujeşti doar ca divină punte?,
mă-ntreabă iar şi iarăşi Dumnezeu
aproape pregătit să se încrunte
căci eu refuz păşirile încete
şi tălpile de suflete prea sfinte,
iar Dumnezeu îmi zice: deci, poete,
rămâi întemniţatul din cuvinte

şi poartă-ţi lanţul verbelor flămânde
şi rănile adânci la-ncheieturi,
dacă lumina mea nu mai aprinde
tăciunii omeneştilor făpturi!,
chiar nu ştii, Doamne, izbutesc să spun
câtă lărgime sacră-i în cuvânt
şi libertatea vrei să mi-o răpun
cioplind iluzii de lumini pe vânt?,

nu vreau să par în ochii tăi proscris,
dar gândul meu de muritor mă duce
înspre-a alege cântecul nescris,
pe care îl voi scrie şi pe cruce!

poemul meu sau tu încă-s tot una

am vrut să-ţi rup din suflet doar o parte
să-mi fac perdea adâncă de mătase
şi să îţi scriu pe tălpi câte o carte
cât încă luna nu se arătase
ca să aştearnă calmă-n calendare
destinul nostru ostenit de zbor
desfăşurat din zare-n altă zare
ca un ecou prelung, mistuitor,

am vrut să-ţi rup din suflet cât lipseşte
din somnul meu de pasăre de pradă,
dar am văzut o stea ce te păzeşte
şi bandajează-n mine cu zăpadă
să-nvăţ să tac şi să-ţi veghez în vis
ispitele primare şi pruncia
pe tălpile căreia eu am scris
drept suflet şi ursire poezia

acestei nopţi cu îngeri încruntaţi
ai nopţilor ce sunt dintotdeauna
de-aceeaşi lună încă număraţi:
poemul meu sau tu încă-s tot una

ca să respire veşnic prin femei

în zorii zilei se ivesc femei
şi îngerii se trag cu sfiiciune
sub umbra ierbii încercând şi ei
o mult prea pătimaşă-nchinăciune,
cobzarii orbi şi strunele se rup
în pulbere măruntă de lumină,
iar eu cu paşii lor încă astup
acest cuprins al vieţii fără vină

şi vin femei cu pasul lor uşor
să vindece prin noi singurătate
şi să deschidă larg spre viitor
speranţele prin suflete uitate,
să dea contur luminii, s-o îndrume
pe un făgaş de curcubeu duios
care-mi răsfrânge linişte pe lume
să pot trăi şi astăzi mai frumos

şi-atunci aud cobzarii care cântă
în spuza ierbii cu un alt temei
şi clipele, prin târg, se iau la trântă
ca să respire veşnic prin femei

cu sufletu-i prin suflet mi-a străpuns

prea multe uşi, năvală de obloane
cu lacăte greoaie de deschis,
iar oamenii se-nsingurează-n vis
ca-n disperate evadări, ioane,
şi tu rămâi mereu al nimănui
în nicăieri, de parcă-ai duce-o cruce
fără s-o-nchini, căci nici nu mai ştii cui,
îmi zice un mesteacăn şi se duce;

pe zarea lui s-a-ntunecat şi plouă
şi-mi pare şi mesteacănul orfan,
iar sufletul mereu mi-i rupt în două,
mereu pe curmezişul altui an
pe care iar o să-l tot duc povară
până la altă frângere ostilă,
mesteacănul se-ntoarce: fie-ţi milă
de ploile care-ţi durează scară!,

dar înspre ce?, întreb încrâncenat
şi niciodată nu primesc răspuns,
numai poemul, încă nechemat,
cu sufletu-i prin suflet mi-a străpuns

să fii poet, fără a fi poet

să taci înseamnă să le fii complice
celor ce au nevoie de tăcere
ca să îşi urce tălpile în spice
şi să strivească sacra înviere
a primăverii care ni-i datoare
cu altă despletire de lumină,
dar zace sub zăbrele şi zăvoare,
să taci, acum, înseamnă mare vină:

să fii poet, dar, bandajând galopul
cuvintelor, să îi tot pui surdină,
să tot ignori că-n sângele tău focul
adastă, uneori, şi se închină,
să taci când vezi în preajma ta cum unii
şi viitorul l-au urcat pe cruce,
să nu auzi cum jeluiesc străbunii
într-o povară şi să n-o poţi duce:

să fii tot laş, când sufletul te-ndeamnă
la o revoltă fără de regret,
la vremea vremuirilor înseamnă
să fii poet, fără a fi poet

și să se-ntrupe iar în zicălași

de parcă mi-ar râvni tăinatec pașii,
vai, cerul lumii scapără-n tăciuni,
dar vin din necuprinsuri zicălașii
ca să-mi arate calea spre străbuni,
ca să frământe clipele pe strune
și să le-nchege într-o veșnicie,
când rădăcina neamului apune
vin zicălașii ca să-mi cânte mie:

hai, Petre, ține hangul, tu, Răzvane,
trage arcușul până-n ancestral,
Ionuț deja mă-mparte-n milioane
de așchii vremuite anual,
Narcis și Adrian coboară cerul
la tâmpla ierbii ce-o trăiesc în vis,
iar Gabriel, cu naiul, în misterul
misterelor ferestre a deschis,
dă-i glas, acum, străbunului, Costane,
și mi-l înfige-n inimă jungher
ca să nu uit că-n vechile icoane
legea înseamnă-ntotdeauna ler…

vai, e pustiu în jur și e tăcere,
iar arendașii tot plesnesc din bici,
și sufletele lunecă-n unghere
lățind pustiul zilelor pe-aici,
dar când prezentul prinde să-nspăimânte

şi să-mi gonească osteniţii paşi,
aud cum vin străbunii să-mi descânte
şi să se-ntrupe iar în zicălaşi:

hai, Petre, ţine hangul, tu, Răzvane,
trage arcuşul până-n ancestral,
Ionuţ deja mă-mparte-n milioane
de aşchii vremuite anual,
Narcis şi Adrian coboară cerul
la tâmpla ierbii ce-o trăiesc în vis,
iar Gabriel, cu naiul, în misterul
misterelor ferestre a deschis,
dă-i glas, acum, străbunului, Costane,
şi mi-l înfige-n inimă jungher
ca să nu uit că-n vechile icoane
legea înseamnă-ntotdeauna ler…

și îi azvârl din suflet ce-a rămas

de când mă ştiu, un animal de casă
amuşină pe urma mea stingher
şi-l tot gonesc, el însă nu mă lasă,
deşi nu am nimic ce să-i ofer,
de masa mea se-apropie şi blând
începe uneori să se învârtă
şi când mi-i milă să-l tot văd flămând
îi mai azvârlit din suflet o ciozvârtă,

şi-am fost hain, l-am părăsit în lume,
sperând să-mi piardă urma în pustiu,
am încurcat cărările anume
şi-am încetat eu însumi să mai fiu,
dar tot mă află zilnic şi păşeşte
pe urma mea cu umbra-mi strävezie
cu care uneori se contopeşte
şi-o face-ntotdeauna să învie,

de când mă ştiu eu tot îndur blestemul
de a vedea în preajmă, pas cu pas,
drept animal de casă doar poemul
şi îi azvârl din suflet ce-a rămas

iarba naşterilor mele

dacă n-aş simţi pământul
pe sub tălpi şi nu m-ar duce,
m-aş lăsa urcat pe cruce
să mă biciuiască vântul,
şi în palme mi-ar fi cuie
stelele cu somnul lin
ce lucrează la destin,
deşi somnul stelei nu e

altceva decât o lege
de urmat şi de trăit
până înspre asfinţit,
unde soarele alege
ce-i al lui şi ce-i al lunii,
să rămână pe pământ
spuza sufletului sfânt
spulberând încet tăciunii

şi-s tăciunii alte stele
în alt cer ce nu mă-ncape
când nu-mi freamătă sub pleoape
iarba naşterilor mele

și o frică migratoare?

desfăceam din călimară
lungi şuviţe de azur
că-ncepuse să mă doară
un ceva fără contur
până-am închegat un chip
din nevolnică cerneală
şi-am văzut un alt nisip
spulberat cu rânduială

în prelingere de frici
ce prin trupuri se răsfaţă
şi-ncercai să mă ridici,
să-mi explici ce-nseamnă viaţă,
dar n-am vrut, catapiteasmă
cerul zilei mă cuprinse
şi-am simţit prin ierbi mireasmă,
şi-am văzut visări învinse:

înspre ce să mă ridic,
am strigat cu disperare,
când şi ceru-i un nimic
şi o frică migratoare?

când nu fugea natura în târziu

nu-ţi fie teamă, în acest pustiu
nu va păşi vreun cântec vreodată,
natura a fugit în alt târziu
ca să îşi tragă sufletul pe roată
şi curge sânge, eu îl văd când plouă
şi mi se face sufletul pocal
doar aşteptând să vină veste nouă
despre ivirea altui ideal

şi-mi bea amarul cum aş bea otravă
şi lăcrimez aiurea, uneori,
pe caldarâmu-ţi, jalnică Suceavă
pe veci depopulată de viori,
şi mi se face milă că rămâi
ca să te surpi în grea singurătate,
ţi-aş face dintr-un cântec căpătâi,
dar e târziu şi simt că nu se poate

să te-amăgesc, Suceavă, cu speranţe
şi sânge nu mai am ca să îţi scriu
că te-am iubit în alte circumstanţe,
când nu fugea natura în târziu

de-o vreme-s doar un festival de rock

de-o vreme-s doar un festival de rock,
iar zilele mă mustră în tăcere
când vetrele în mine-s fără foc
şi lunecă aiurea şi stinghere
căci m-am lăsat din nou bătut în cuie
pe zarea-n care suferă ghitare,
iar cântecul lor sacru încă nu e
decât ecou de păsări călătoare

şi-l tot aud, când unii zvârl cu pietre
doar înspre el şi nimeresc în mine
însângerând în suflet stinse vetre
ca să le simtă sufletul străine,
când eu îngenunchez sub o clipită
ca să o rog şi să îi cer dreptate,
căci numai clipa poate să admită
intrarea unui cântec în cetate,

dar mult prea des se-mpotriveşte clipa,
iar cântecul, vânat de nenoroc,
prin mine mai răneşte cu aripa;
de-o vreme-s doar un festival de rock

aceeași cale, însă fără pași

nu Ştefan Vodă buciumul îşi suie
prin sângele acestor generaţii,
iar slovele-mpietrite-n călimară
de parcă au rămas fără destin
depun numai rugină pe statuie
şi surpă sfântul soclu cu ovaţii,
iar ierburile calcă peste ţară
de-o vreme copleşite cu pelin

şi numai clipa leneş îşi desface
cuprinsul ei de patimă şi dor
pe cerul încă doldora de stele
şi de căderi neaşteptate-n mit,
iar buciumul originilor zace
în alte adormiri sub Tricolor,
sub aripa instinctelor rebele
şi-n scufundări depline-n asfinţit

şi-atunci speranţa tot mai des aruncă
poverile pribege în abis
şi nu rămâne urmă prin cetate
de trecere firavă de urmaşi,
iar buciumul încheagă o poruncă
voievodală uneori în vis,
pe când mulţimea încă mai străbate
aceeaşi cale, însă fără paşi

începe iar o nouă săptămână

începe iar o nouă săptămână,
da-i mult prea cald şi molcomit prin târg,
iar timpul somnoros iar ne amână
şi nici o stea nu o să dea în pârg
ca să o pot spre asfinţit culege
şi să ţi-o dau la noapte s-o mănânci
sperând că numai tu vei înţelege
de ce-mi mutasem sufletul în stânci,

de ce îl ţin acolo prizonier
când trupul hăruit nu-l mai încape,
când ostenesc cu totul să mai sper
şi-mi dau năvală suflete sub pleoape
de parcă-ar vrea prin plânsul meu să fugă
cu disperare înspre nicăieri,
iar sufletul, în stânci, începe-o rugă
cioplită-n slove cenuşii de ieri:

hai, râzi, femeie, despleteşte vrajă
de calmă zeitate, de stăpână,
căci timpul ne veghează şi, ca strajă,
începe iar o nouă săptămână

dincolo de cântec nu există nimic

dincolo de cântec nu există nimic,
umbra se rupe şi se spulberă-n cale,
apele urcă şi se-nchină în spic
altor uitări printr-o cosmică jale:
unde eşti, mamă, să mă naşti încă-odată?,
strigă drumeţii şi păşesc rătăciţi,
şi rămâne în urmă ca o rană ciudată
cântecul ierbii şi ne strigă: trăiţi,

bucuraţi-vă voi, cei ce văd şi aud,
cântecul vostru veşnicie respiră,
iată-l, e pasăre care zboară spre sud,
într-un şir de cântări după lege se-nşiră!,
însă nimeni cu iarba nu mai stă la poveşti,
nu-i mai caută-n cer ostenita povaţă,
iar tu, suflet al meu, doar o iarbă îmi eşti
dintr-un capăt în altul şi din viaţă învaţă

să existe prin cântec şi prin el să rămână
ca o naştere nouă, când prin cântec îmi zic,
respirându-i doar zborul, care iar mă amână:
dincolo de cântec nu există nimic

iar stropii ei sunt reci și mi-s străini

când plouă şi e noapte, şi e taină,
şi tot aud cum stropii în balans
mi se aşează osteniţi pe haină,
aş vrea doar ploaia s-o invit la dans
ca să-mi şoptească calmele-i nimicuri
de pururi răsfăţată și iubită
şi să-mi desfacă sufletul în picuri
ca să se simtă ploaia fericită,

căci fericirea mea nu mai contează,
s-a transformat de mult în stropi de apă
ai ploii somnoroase ce dansează
şi îmi zvâcneşte tot mai des sub pleoapă
liniştitor, odihnitor şi-n fine
cu risipiri de calm şi de speranţă,
încât, când plouă, uneori îmi vine
să îmi procur o cosmică vacanţă,

să urc pe frânghii suple şi fluide
în ultimele mele rădăcini,
dar deodată ploaia se închide,
iar stropii ei sunt reci şi mi-s străini

și sufletul pe cale lumină să înșire

o veste minunată se-nfăşură pe porţi:
curând se face ziuă şi vor veni lumini
ca sufletele noastre, prin tragere la sorţi,
să poţi încă o dată să-ncerci să le închini
şi să le rupi din bezna care-și arată colţii
prin umbrele pribege şi tot mai ostenite
ademenite veşnic de adâncimea bolţii,
când iarba le străpunge hoţeşte cu cuţite,

şi te zăresc pe zare cum zările despici
să se aleagă răul încrâncenat de bine,
dar despre pace, nouă, ai cam uitat să zici
şi franjurii luminii încep să ne dezbine,
iar cei fricoşi se lasă în somn întemniţaţi
şi parcă te visează, şi parcă te ignoră,
iar paşii tăi prin zile trec încă număraţi
de vremuirea vremii atâta de sonoră:

deşteaptă-te, fiinţă, și caută-ţi un rost,
şi află-ţi libertatea în trudnica-ţi tânjire,
fă ziua să mai aibă în largul ei un rost
şi sufletul pe cale lumină să înşire

căci cântecu-i și el doar o femeie

cu viaţa azi îmi fac o socoteală
şi firea mea de veşnic răzvrătit
a înţeles: femeile mă-nșeală
oricât de disperat le-am tot iubit
şi trec spre zări cu fluturii pe mână,
iar eu le-aprind pe boltă lumânări
şi adieri ce paşii li-i îngână
când lunecă difuz de pe cărări

şi recunosc că-s cotropit de paşii
condurilor discret imaginaţi,
că uneori mă bat cu uriașii
care-şi găsesc sălaşe în bărbaţi
şi duc cu mine răni nevindecate
pe urmele femeilor, că strig
atunci când altceva nu se mai poate,
căci zările se-nfăşură în frig

şi-s nevoit să încrustez cuvinte
în cel din urmă scapăr – o scânteie
ce-ademeneşte cerul şi îl minte,
căci cântecu-i şi el doar o femeie

căci vin poeţii: i-auziţi, iar cântă

vin iar poeţii, strune de chitară
vor desluşi în îngerii din cer
o altă nostalgie, o amară
şi curmezişă poartă spre mister
şi vom tânji spre înălţimi cu sete
şi vom ofta şoptit, neauzit:
deschide-mi, iarăşi, sufletul, poete,
fiindcă mi-i dor de viaţă, de trăit!,

iar strunele vibrând ca-ntr-o părere
vor şiroi pe suflete vecii
ca să ne fie leac şi mângâiere
în alte rătăciri înspre pustii,
căci după poezie e calvarul
păşirilor prin alte dimineţi
întotdeauna numai spre hotarul
de dincolo de cântec şi poeţi,

dar astăzi nu contează şi nu-mi pasă
că soarele hangerul şi-l împlântă
în vremea vremuirii de acasă,
căci vin poeţii: i-auziţi, iar cântă

albastrul lui doar calea să mă-nveţe

doar munţii cu evlavie se-nchină
sub mutilări de sângeroase cruci
din care cresc cu bezna cea deplină
noi zvârcoliri pizmaşe de năluci,
iar Dumnezeu, sălăşluind în soare,
cum spus-a David, regele profet,
mai lăcrimează-n munţi câte o floare
şi câte-o apă clipocind încet:

doar munţii mai respiră libertate,
deşi-i călcăm cu pizmă de vrăjmaşi,
iar soarele presoară bunătate
şi ne veghează osteniţii paşi
mereu grăbiţi de cei ce dau cu biciul
şi-n Tată, şi în Fiu, în mod egal,
de cei care cultivă doar supliciul
şi ne golesc de vieţi, de ideal:

de-aceea vreau ca să renasc drept munte
şi soarele şi vântul să-mi răsfeţe
un cer curat şi luminos pe frunte,
albastrul lui doar calea să mă-nveţe

o să mă-nveţe iarăşi să mai sper

există lumi cu lumea paralele
în care ne-om goli de amintiri,
de ierburi şi de păsări şi de stele
şi parcă mai năvalnic de iubiri,
acolo alte vieţi le-om tot începe,
dar fără-a le trăi pân-la sfârşit,
cu rosturi care nu se pot pricepe,
cu mântuiri ce nu-s de mântuit,

cu preoţi falşi, cu sacra lor minciună
şi cu teroarea sângelui prelins
de spinii împletiţi într-o cunună
ca să-ţi păstreze sufletul învins,
ca să-ţi golească mintea fascinată
de zvâcnet şi de minţile rebele,
ca să te rupi din tine dintr-odată
există lumi cu lumea paralele

şi-s nouă meri şi nouă peri acolo
şi e acelaşi sacru leru-i ler
şi pe-un stejar crucificat Apolo
o să mă-nveţe iarăşi să mai sper

coboară-ţi, tată, fiul de pe cruce!

ce ai de spus în apărare ta?
şi-am priceput că-i clipa cea din urmă,
căci înspre ceruri pământeasca turmă
păşea cântând măreţ o osana,
iar cosmicul părinte, dintr-odată,
s-a încruntat, pe tronul ce străluce
iluminând, aproape, lângă tată,
însângeratul fiu, uitat pe cruce,

şi am simţit că rănile-i mă dor
nepământeşte şi de-o veşnicie,
de când m-au deportat în poezie
să-mi crească aripi şi să-nvăţ să zbor:
mărturiseşte-ţi multele păcate!
dar cum s-o fac, că-s multe şi mărunte
şi-n plus au fost aşa nevinovate
încât pe tata n-au cum să-l încrunte;

mă simt pierdut şi azvârlit pe boltă
şi-n flăcările stelelor răpus
când văd, pe cruce, rana lui Iisus
cum şiroieşte-n mine cu revoltă
şi m-aş rosti, şi lanţul mi l-aş frânge,
şi l-aş zvârli cu grelele-i tăceri,
să pot trăi şi eu acelaşi sânge
prelins din mitul rănilor de ieri,

dar sunt nevrednic, firul de nisip
zburătăcit de mările în spume,
un fir de praf, ce nu contează-n lume
nici dacă sufăr cosmic, dacă ţip,
dacă-mi ridic, la judecăţi finale,
cu demnitate sufletu-mi pribeag
ca să-şi rostească-n cursul rugii sale
nu vreun păcat, ci numai ce-i e drag:

în focul veşnic bucuros m-oi duce
să-mi ispăşesc risipa în cuvinte,
dar iartă-mi doar această rugăminte:
coboară-ţi, tată, fiul de pe cruce!

Cuprins